Τὸ φύλλον μετὰ 60 καὶ ἀνὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 25—	Ἐτησία . . Φράγκα 25.—
Ἑξάμηνος . . . » 14,—	Ἑξάμηνος » 14,—
Τρίμηνος . . . » 7,50	Τρίμηνος » 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ – ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περιόδος Β'. Τόμος 29ος — *Ἐν Ἀθήναις, 3 Σεπτεμβρίου 1922* — *Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 40*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ὅλοι εἶχαν συμφωνήσει, κι' ὁ Γάτουλας προτοῦ πάει νὰ ἑτοιμάσῃ τ' ἁμάξι του, εἶπε :

—Σᾶς τὸ λέω ἀπὸ πρίν, μὴν κρίνετε τὸν Ἀσσαλοπόδη ἀπ' τὸ ἐξωτερικό του. Εἶναι σὰν καὶ μένα. Δὲν εἶν' ὡραῖος, θὰ ἰδῆτε ὅμως τί ἀξίζει.

—Καλά, καλά! ἔκαμε ὁ Φιδές. Πήγαινε, κάμε γρήγορα, γέρο-κατεργάρη.

Ὁ Γάτουλας ἔφυγε τρέχοντας κι' οἱ δυὸ ἄλλοι βιάστηκαν νὰ ἑτοιμάσουν τ' ἀναγκαῖα τοῦ ταξιδιοῦ. Ὅλα τὰ πράγματά τους ἦταν ἕξη μποτίλλιες ρακή, ἕνα ζαμπόνι, δυὸ τράπουλες χαρτιά· καὶ τέλος ἡ περίφημη βαλίτσα πού, φυσικά, δὲν τὴν ἔχασαν. Ὁ Σφάχτης τὴν εἶχε περίφημα ἑτοιμάσει γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ κι' εἶχε μέσα ὅλα ὅσα χρειαζόνταν.

«Ἔτρεχε ὅσο μποροῦσε...» (Σελ. 315, στ. α'.)

Ὁ Φρέδος ἔβλεπε μελαγχολικὸς αὐτὲς τὶς ἑτοιμασίες. Ὁ Φιδὲς τὸν ἐχτύπησε εὐθυμα στὸν ὦμό.

—Ἔ! σύντροφε, εἶπε. Τί κάθεσαι; Ἔσι θάρθῃς μαζί μας;

Ὁ Φρέδος ξαφνιάστηκε.

—Πῶς, θάρθω μαζί σας; εἶπε. Σκοπεύετε λοίπὸν νὰ μὲ πάρετε;

—Βεβαιότατα θὰ σὲ πάρουμε, ἀπάντησε ὁ κακοῦργος. Σοῦ πέρασε στιγμὴ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ σ' ἀφίναμε στὸ Παρίσι ὅσαν' ἀπ' τὸ ὡραῖο ἀποψινὸ κόλπο σου, τώρα μάλιστα ποὺ χάλασαν καὶ τὰ κοριτσίστικα ροῦχα σου; θὰ σὲ σκότωναν σὰν κοτόπουλο, μικρό μου!

—Βέβαια, εἶπε κι' ὁ Φαγάνας σκεπτικός. Κι' ἴσως μάλιστα μᾶς χρειασθῆς ἐκεῖ-κάτω.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν δέχτηκε πρόθυμα αὐτὴ τὴν πρόταση. Τοῦ ἄρεσε πολὺ περισσότερο νὰ λάβῃ κι' αὐτὸς μέρος σ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια, παρὰ νὰ μείνῃ κρυμμένος κι' ἄχρηστος στὸ σπίτι τοῦ Πελιάσκο.

—Καλά! ἐφώναξε. Ἀφοῦ μὲ παίρνετε μαζί σας, ὅλα πᾶνε καλά.

—Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ντυθῆς! εἶπε ὁ Φαγάνας κοιτάζοντας τὸ παιδί.

—Φυσικά! εἶπε ὁ Φιδές... Ἂν ἐρχόσουν σ' αὐτὰ τὰ χάλια, τὰ παιδιὰ θὰ σ' ἔπαιρναν ἀπὸ πίσω καὶ θὰ φώναζαν : «Ὁ Καρνάβαλος!»

Ὁ κακοῦργος βγῆκε ἀπ' τὸ παραμάγαζο καὶ σὲ λίγα λεπτὰ γύρισε κρατῶντας ἕνα κοστούμι ἀπὸ ριγωτὸ βελοῦδο, ποὺ χωροῦσε δυὸ σὰν τὸ Φρέδο.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν φόρεσε ἀμέσως αὐτὸ τὸ κοστούμι πού, ἂν δὲν ἦταν κομψό, εἶχε τοὐλάχιστο τὸ προτέρημα νὰ περνᾷ ἀπαρατήρητο.

Πέταξε τὴν περοῦκα του, τὸ σκοῦφο του, φόρεσε ἕνα λερωμένο κασκέττο κι' εἶπε :

—Εἶμ' ἕτοιμος!

Σὲ λίγα λεπτὰ ἄκουσαν στὸ δρόμο ἓν' ἁμάξι.

– Εἶναι ὁ Γάτουλας, εἶπαν. Πᾶμε.

Ὅταν βρέθηκαν στὸ δρόμο, τοὺς περίμενε μιὰ ἀπογοήτευση.

Μ' ὅλο ποὺ ἦταν νύχτα, στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τ' ἁμάξι καὶ τ' ἄλογο φαινόνταν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἐλεεινά. Τὸ ἄλογο ἦταν ψηλό, πολὺ ψηλὸ κι' ἀδύνατο τόσο, ποὺ φαινόταν σὰ διάφανο. Τὸ ἁμάξι, μικρὸ καὶ παλιό, ἔστεκε πάνω σὲ ῥόδες ποὺ ἦταν δεμένες μὲ σπάγγους. Ἀντὶ γιὰ φάλαρα, ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ σπάγγους, σκοινιὰ καὶ λουριά, ποὺ ἐστόλιζαν τὴν κοκκαλιάρικη ῥάχη τοῦ ζῴου. Κι' ὁ Φαγάνας ἀκόμη, ποὺ τίποτε δὲν τὸν ξάφνιζε κι' ἦταν πάντα σταθερὸς στὶς γνῶμες του, μόλις εἶδε αὐτὸ τ' ἁμάξι καὶ τ' ἄλογο, χάλασε τὰ μοῦτρα του.

Ὅσο γιὰ τὸ Φιδέ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τρελλὸς ἀπ' τὸ θυμό του :

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, γέρο, μᾶς κοροϊδεύεις; Αὐτὸ τὸ ψοφῆμι θὰ μᾶς πάει στὸ Σαὶν-Βαλερὸ πρὶν ἀπὸ τὸ σιδερόδρομο; Οὔτε ἀπ' τὸ Παρίσι δὲ θὰ προφθάσουμε νὰ βγοῦμε, γιατὶ θὰ μᾶς πιάσουν οἱ χωροφύλακες καὶ θὰ στείλουνε τὸν Ἀσσαλοπόδη σου στὴ φουριέρα. (*)

Ὁ Γάτουλας, κρατῶντας τὰ χαλινάρια, καθόταν ἀπαθὴς στὸ κάθισμά του κι' ἀπάντησε :

—Ἂς τὰ λόγια κι ἀνέβα!

Ἡ ἤρεμη αὐτὴ ἀπάντηση καθησύχασε ἀμέσως τὸ Φιδέ. Ἐγνώριζε ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὸν γέρο συμμορίτη κι' ἤξερε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος, ποὺ ξέρει καλὰ τί λέει καὶ τί κάνει. Ἄλλωστε, ἦταν ἀργὰ πιὰ γιὰ ν' ἀλλάξουν ἀπόφαση κι' ἂν τὸ ἄλογο τοὺς ἄφινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθὼς ἦταν πιθανό, θὰ μποροῦσαν νὰ πάρουν τὸ τραῖνο στὸ Σαντιγὶ ἢ στὸ Κρέιλ.

Πρῶτος ὁ Φαγάνας ἀνέβηκε στ' ἁμάξι, ποὺ στέναξε κάτω ἀπ' τὸ βάρος του, μ' ὅλο ποὺ ἦταν πολὺ ἐλαφρός. Ὕστερ' ἀνέβηκε ὁ Φρέδος καὶ κάθησε σὲ μιὰ σανίδα σκεπασμένη μ' ἕνα παλιὸ σακκί, ποὺ χρησίμευε γιὰ κάθισμα.

Τελευταῖος, καὶ μὲ μιὰ κωμικὴ χει-

(*) Fourrière. Τόπος, ὅπου ἡ ἀστυνομία φυλάει τ' ἄλογα καὶ τ' ἁμάξια ποὺ ἔχουν συλληφθῆ εἴτε γιὰ παραβάσεις, εἴτε γιατὶ δὲν εἶναι στερεὰ καὶ κινδυνεύουν νὰ προξενήσουν δυστυχήματα.—*Σημ. τ. Μετ.*

ρονομία, ὁ Φιδὲς σκαρφάλωτε στ' ἀμάξι τὰ μακρυά του πόδια, ποὺ διπλωμένα ἔφταναν ὡς τὴ μύτη του.

Τ' ἀμάξι ἔγερνε τόσο, ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς θ' ἀναποδογυριστῆ. Μὰ ὁ Γάτουλας δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτὴ τὴ μικρολεπτομέρεια. Κρόταλισε μιὰ φορὰ τὴ γλώσσα του καὶ τ' ἄλογο ξεκίνησε.

Τρέχει ἀρκετὰ γρήγορα. Σὲ λίγα λεπτὰ πέρασαν τὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο.

Μόλις βρέθηκαν ἔξω ἀπ' τὴν πόλη, ὁ Γάτουλας χτύπησε τ' ἄλογό του κι' ἐκεῖνο ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ἀστραπή.

Στ' ἀμάξι, οἱ ταξειδιῶτες τὰ εἶχαν χάσει. Χοροπηδοῦσαν καὶ τραντζόνταν σὰ φύλλα στὸν ἀέρα, τ' ἀμάξι δμως ἔτρεχε, ἔτρεχε !.. Οἱ ῥόδες ἔτριζαν, τὰ καθίσματα ἔβγαιναν ἀπ' τὶς θέσεις τους... Ἔτρεχαν σὰν ἀστραπή.

Ὁ Φιδὲς, βλέποντας νὰ περνοῦν ἐμπρός του μέσα στὸ σκοτάδι τὰ δέντρα μ' ἐκπληκτικὴ ταχύτητα, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι δὲν εἶχε ἐκτιμήσει καλὰ τὰ πράγματα.

Δίχως ἄλλο, ὁ Ἀτσαλοπόδης ἄξιζε τ' ὄνομά του καὶ μποροῦσε κανεὶς νὰ βασιστῆ σ' αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἄλογο καὶ Σιδηρόδρομος

Τὸ ἁμάξι δὲν ἐσταμάτησε παρὰ μόνο στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ, ὅταν ἔφτασαν στὸ Κλερμόν.

Ὁ Ἀτσαλοπόδης δὲν ἦταν κουρασμένος.

Ἀπεναντίας τὸ διαβολοάλογο αὐτὸ φαινόταν ὅτι ὅσο ἔτρεχε, τόση περσότερη δύναμη ἀποκτοῦσε. Οἱ ταξειδιῶτες ὅμως εἶχαν ἀποκάμει.

Ὁ Φιδὲς αἰσθανόταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ τεντώσῃ τὰ μακρυά του πόδια, ποὺ εἶχαν μουδιάσει ἀπ' τὸ ἀναγκαστικὸ συμμάζωμα στὴν ἴδια στάση. Ὅσο γιὰ τὸ Φρέδο, ὅλη τὴ νύχτα τ' ἁμάξι τὸν τίναζε ἀπ' τόνα μέρος σ' ἄλλο κι' ἦταν καταπληγωμένος καὶ κατάκοπος.

Μόνον ὁ Φαγάνας στάθηκε ἀπαθὴς σ' ὅλο τὸ ταξίδι. Σὰ νὰ μὴν αἰσθανόταν τὰ τινάγματα καὶ τὰ χτυπήματα, ἔμενε ἀμίλητος καὶ βαθειὰ συλλογισμένος.

Ὡστόσο ὁ Γάτουλας ἔκρινε ἀναγκαῖο νὰ σταματήσῃ τ' ἄλογό του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάγῃ.

—Λοιπόν; φώναξε θριαμβευτικὰ πηδῶντας ἀπ' τὸ κάθισμά του, τί σᾶς ἔλεγα ;.. Θὰ τοὺς περάσουμε ἢ ὄχι;.. Σκεφθῆτε ὅτι ὁ Σφάχτης δὲν θὰ φύγει παρὰ σὲ δυὸ ὧρες ἀπ' τὸ Παρίσι !.. Λοιπὸν σὲ δυὸ ὧρες ἐμεῖς θἄμαστε στὸ Μπρετέϊγ.

Ὁ Φιδὲς δὲν τὸν περιγελοῦσε πιά.

Ἄλλωστε ἦταν ἀπασχολημένος στὴ γυμναστική. Περπατοῦσε γύρω στοὺς σοντρόφους του γιὰ νὰ ξαναδώσῃ τὴν ἐλαστικότητα στὰ μουδιασμένα πόδια του. Χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ γύμνασμά του, ῥώτησε :

—Πόσα χιλιόμετρα εἶνε ἀπ' τὸ Μπρετέϊγ στὴν Ἀμιένη ;

—Τριανταέξη χιλιόμετρα ! ἀπάντησε ὁ Φαγάνας, πάντα λακωνικὸς καὶ σαφής.

—Μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὴν Ἀμιένη πρὶν ἀπὸ τὸ τραῖνο ;.. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν !

Ὁ Γάτουλας κοίταξε μὲ οἶκτο αὐτὸν ποὺ τολμοῦσε νὰ διατυπώσῃ τέτοιαν ἀμφιβολία κι' ἀπάντησε ζωηρά :

—Βεβαιότατα θὰ φτάσουμε !.. Πρέπει νὰ φτάσουμε.

Ὕστερα ξέζεφε τ' ἄλογό του ποὺ ἀπ' τὸ στόμα του ἔτρεχε ἀφρός, καὶ τὸ πῆγε σὲ σταῦλο, γιὰ νὰ τὸ περιποιηθῆ.

Ὁ Φιδές, ὁ Φαγάνας κι' ὁ Φρέδος μπῆκαν στὸ χάνι, ὅπου θὰ ἔμεναν νὰ ξαποστάσουν.

Ὁ Φρέδος ἦταν ἐνθουσιασμένος.

«Ὁ Ἀτσαλοπόδης ἔτρωγε μὲ ἀπληστία...»
Σελ. 314, στ.6'.)

Μ' ὅλο ποὺ ὅλη νύχτα τινάζόταν σὰν τόπι, δὲ μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴ χαρά του, ὅταν συλλογιζόταν μὲ πόση ταχύτητα εἶχαν κάμει αὐτὸ τὸ διάστημα. Αὐτὸς ὁ ἀγώνας τοῦ ἀλόγου καὶ τοῦ ἀτμοῦ τὸν διασκέδαζε, καθὼς τὸν διασκέδαζε καὶ κάθε τι τολμηρὸ κι' ἐπικίνδυνο.

Ἤπιε ἕναν καφὲ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, πῆρε ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ πῆγε στὸ σταῦλο. Ἤθελε νὰ ἴδῃ σὲ τί κατάσταση βρισκόταν τὸ ἄλογο ἐκεῖνο, ποὺ ἀπάνω του ἐστήριζαν ὅλες τους τὶς ἐλπίδες.

Ἐκεῖ βρῆκε τὸ Γάτουλα, πού, κάθισμένος στὶς φτέρνες πάνω στ' ἄχυρα, ἀνάμεσα στὰ σκέλια τοῦ ἀλόγου, τοῦ τὰ ἔτριβε μ' ἐπιτηδειότητα καὶ δύναμη, ἐνῷ ἐκεῖνο ἔτρωγε μὲ ἀπληστία τὴ βρῶμη του, ποὺ τοῦ τὴν εἶχαν βρέξει μὲ ῥακή.

Ἡ ὄψη τοῦ ἀλόγου προκαλοῦσε τὸν οἶκτο : τὰ πλευρά του ἀνεβοκατέβαιναν λαχανιασμένα. Ἔτρεμε πάνω στὰ ψηλόλιγνα πόδια του καὶ στοὺς γκοφούς του τὰ κόκκαλα πετοῦσαν, σὰ νἄθελαν νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ πετσί.

Ὁ Γάτουλας δὲ φαινόταν νὰ δίνῃ σημασία στὴν ἀξιοθρήνητη ὄψη ποὺ παρουσίαζε τ' ἄλογό του καὶ, τριβοντάς το ὁλοένα, ἔλεγε χαρούμενα :

—Ὅλα πᾶνε καλά !.. Τρώει... Θὰ προφτάσουμε.

Οἱ ταξειδιῶτες, φυσικά, δὲν ἔμειναν πολλὴ ὥρα σ' αὐτὸ τὸ σταθμό. Εὐθὺς μόλις ὁ Ἀτσαλοπόδης τελείωσε τὸ φαΐ του, χώθηκαν μέσα στ' ἁμάξι καὶ ξανάρχισαν τὸν τρελλό τους δρόμο.

Πέρασαν πολλὲς κωμοπόλεις χωρὶς νὰ σταθμεύσουν.

Κατὰ τὶς ἕξη τ' ἀπόγευμα, φάνηκαν στὸν ὁρίζοντα τὰ καμπαναριὰ τοῦ Λονγκώ.

Ὁ Φιδὲς κι' ὁ Φρέδος χοροπηδοῦσαν στ' ἁμάξι.

—Θὰ προφτάσουμε !.. Θὰ προφτάσουμε !

Μ' ὅλο ποὺ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ κουβεντιάσῃ κανεὶς μέσα στὸ ἁμάξι ἐκεῖνο, ὁ Φιδὲς ἐξήγησε στὸ μαθητή του τί συμφέρον εἶχαν νὰ θέλουν νὰ φθάσουν στὴν Ἀμιένη πρὶν ἀπ' τὸ βασιλιά.

Ὁ σιδηρόδρομος δὲν πήγαινε πιὸ πέρα. Ἂν λοιπὸν περνοῦσαν τὸ τραῖνο τῆς Ἀμιένης, θὰ πήγαιναν πάλι μπροστὰ καὶ θὰ εἶχαν ὅλες τὶς πιθανότητες ὅτι θὰ ἔφταναν πρὶν ἀπὸ τὸ Σφάχτη στὸ Σαὶν-Βαλερό.

Ἐνῷ ὁ Φρέδος ἄκουγε προσεχτικὰ αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις, τ' ἁμάξι ἔτρεχε σ' ἕνα δρόμο παράλληλο πρὸς τὴ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου, ποὺ σὲ λίγο ἔστριβε κι' ἔκοβε τὴ γραμμή, περνῶντας ἀπὸ πάνω της.

Τότε ὁ Φαγάνας ἄφησε τὴ συλλογή του καὶ παρακάλεσε τὸ Γάτουλα νὰ σταματήσῃ μιὰ στιγμή.

—Γιατί ; ῥώτησε ὁ γέρος κρατῶντας τὸ χαλινάρι.

—Θέλω κάτι νὰ ῥωτήσω τὸ φύλακα.

Τ' ἁμάξι στάθηκε κι' ὁ Φαγάνας ῥώτησε :

—Τὸ τραῖνο τοῦ Παρισιοῦ εἶναι μακρυὰ ἀκόμη ;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ φύλακας, τώρα σφύριξε.

—Διάβολε ! φώναξαν ὁ Φιδὲς κι' ὁ Γάτουλας μαζί. Θὰ φτάσῃ λοιπὸν στὴν Ἀμιένη πρῶτ' ἀπὸ μᾶς ;

Ὁ φύλακας ἄρχισε νὰ γελᾷ βλέποντας αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν τὴν ἀξίωση νὰ περάσουν τὸ σιδηρόδρομο καί, κοιτάζοντας εἰρωνικὰ τὸν Ἀτσαλοπόδη, εἶπε :

—Φυσικά, κύριοι... Δὲν εἶναι παράξενο ὅτι ἡ ἀτμομηχανὴ θὰ φτάσει γρηγορώτερα ἀπ' τ' ἄλογό σας, μ' ὅλο ποὺ ἔχει μιὰ ὥρα στάση στὸ Λονγκώ.

Ὁ Γάτουλας, ἀκούγοντας τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ πληροφορία, τινάχτηκε.

—Μιὰ ὥρα στάση στὸ Λονγκώ !; φώναξε... Τότε λοιπὸν θὰ προφτάσουμε.

Καὶ τ' ἁμάξι ξεκίνησε σὰν ἀστραπή,

κοντὰ στὸ φύλακα, ποὺ ἀπόμεινε κατσιμένος.

Μόλις ἕνα τέταρτο εἶχαν τρέξει, ἄκουσε ἀκούστηκε σφύριγμα.

—Τὸ τραῖνο! εἶπε ὁ Γάτουλας.

Ὁ Φαγάνας δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα κίνημα ἀνυπομονησίας, ἐνῷ ὁ Γάτουλας κατάφερνε τὸ καμτσίκι του στὴν κοκκαλιάρικη ῥάχη τοῦ Ἀτσαλοπόδη. Τὸ ἄλογο, ποὺ ὁ κύριός του δὲν τόχε συνειθίσει σὲ τέτοιου εἴδους θωπεῖες, ἀνασηκώθηκε περήφανα στὰ πισινά του, ἔκαμ' ἕνα πήδημα ἐμπρός, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ καμῇ κομμάτια τ' ἁμάξι, κι' ἔτρεξε μὲ τρελλὸ καλπασμό.

Θάλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε καταλάβει τί ζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸ κι' ἔτρεχε ὅσο μποροῦσε, σὰ νἄθελε πραγματικὰ νὰ σοναγωνισθῆ στὴν ταχύτητα μὲ τὸ σιδερένιο τέρας, ποὺ ἔτρεχε πίσω του πάνω στὶς γραμμές.

Ἀκουγόταν τὸ λαχάνιασμα τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ τὰ σφυρίγματα ἦταν τώρα δυνατώτερα.

Μισὸ σχεδὸν χιλιόμετρο πρὶν ἀπ' τὸ Λονγκώ, ἡ ἀμαξοστοιχία προσπέρασε τ' ἁμάξι κι' οἱ τρεῖς κακοῦργοι εἶδαν νὰ περνοῦν ἐμπρός τους τὰ βαγόνια, ποὺ μέσα σὲ κάποιο ἀπ' αὐτὰ θὰ βρισκόταν δίχως ἄλλο κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοὺς διαφιλονεικοῦσε τὸ ἑκατομμύριο τῶν Ἄγγλων συνομωτῶν.

—Εὐτυχῶς ποὺ ἔχει στάση ! εἶπε ὁ Γάτουλας, βλέποντας τὸ τραῖνο νὰ σταματᾷ λίγο πιὸ πέρα.

Τὸ ἁμάξι ἐπέρασε σὰν ἄνεμος ἀπ' τὸ Λονγκώ καὶ μπῆκε στὸ δρόμο, τὸν στολισμένο μὲ θαυμάσιες φιλύρες, ποὺ πήγαινε στὴν Ἀμιένη.

Ὀχτὼ χιλιόμετρα τοὺς χώριζαν ἀκόμη ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλη.

Τί ἦταν ὀχτὼ χιλιόμετρα γιὰ τὸν Ἀτσαλοπόδη ;

Σὲ μισὴ ὥρα τὰ εἶχε περάσει κι' ὅταν τὸ ἄλογο, ποὺ εἶχε ἐπὶ τέλους λιποτέψει τὸ τρέξιμο, περνοῦσε ἀπὸ τὴ Μητρόπολη τῆς Ἀμιένης, τὸ βολόϊ της ἔδειχνε μόλις τρεῖς.

Ὥστε εἶχαν πάλι μιᾶς ὥρας προτεραιότητα.

Τὸ ζήτημα ἦταν νὰ χρησιμοποιηθῆ ὅπως ἔπρεπε ἡ πολύτιμη αὐτὴ ὥρα.

Ὁ Γάτουλας, φυσικά, φρόντισε γιὰ τ' ἄλογό του, ποὺ ἔφαγε καὶ ξεκουράστηκε ἀρκετά.

Ὅσο γιὰ τὸ Φιδέ, τὸ Φαγάνα καὶ τὸ παιδί, ἄρχισαν νὰ γυρίζουν σ' ὅλα τὰ καταστήματα, ποὺ νοικιάζουν ἄλογα κι' ἁμάξια.

Ὁ Φαγάνας εἶχε σκεφθῆ τὸ σχέδιο αὐτό : Νὰ νοικιάσουν γιὰ σήμερα ὅλα τ' ἄλογα κι' ὅλα τ' ἁμάξια, ποὺ ἦταν διαθέσιμα στὴν πόλη, ὥστε ὁ Σφάχτης, ὅταν θἄθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του ὡς τὸ Σαὶν-Βαλερό, νὰ μὴ μπορέσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΜΜΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ

(*Παραμύθι*)

Μιὰ φορὰ κι' ἔναν καιρὸ ἦταν μιὰ φιλάργυρη καὶ κακιὰ γριά.

Μιὰ μέρα λοιπὸν γύρισε στὸ σπίτι της καὶ βρῆκε ἄδεια τὴ λεκάνη, ποὺ εἶχε ἀναλύσει κόλα γιὰ νὰ κολαρίσῃ λίγα φρεσκοπλυμένα ροῦχα.

Κι' ἐπειδή, μπαίνοντας, εἶδε τὸν ἀγαπημένο σπουργίτη μιᾶς γειτόνισσάς της νὰ πετάει ἀπὸ τὴ λεκάνη, κατάλαβε ποιὸς εἶχε μεταχειρισθεῖ τὴν κόλα της.

Καταθυμωμένη, ἔπιασε τὸ καϊμένο τὸ πουλί, τοῦ ἔκοψε τὴ γλῶσσα κι' ἔπειτα τὸ ἄφησε νὰ φύγει μὲ μέγαλες κραυγές.

Ἡ γειτόνισσα, ποὺ ἄκουσε νὰ διηγοῦνται μὲ ποιὸ σκληρὸ τρόπο εἶχε τιμωρηθεῖ ὁ εὐνοούμενός της γιὰ ἕν' ἁπλὸ παράπτωμα, ἀπελπίστηκε κι' ἐπειδὴ ὁ σπουργίτης δὲν ξαναγύριζε στὸ σπίτι, ἡ καλὴ γυναίκα μὲ τὸν ἄντρα της πῆγε νὰ τὸν βρῇ.

Πέρασαν βουνά, ἔσχισαν πεδιάδες, φωνάζοντας διάκοπα :

—Ποῦ εἶναι ὁ σπουργίτης μὲ τὴν κομμένη γλῶσσα ; Ποῦ πῆγε καὶ κρύφτηκε ὁ σπουργίτης μας ;

Ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους, ἀνακάλυψαν ἐπιτέλους τὸ καταφύγιο τοῦ δραπέτη, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὴ φωνή του, ποὺ τοὺς φώναζε :

—Ἀπὸ δῶ, ἀπὸ δῶ ! Ἀπὸ δῶ ἐλᾶτε, σᾶς παρακαλῶ !

Οἱ δυὸ γέροι ἔτρεξαν κοντά του καὶ τὸν ἀγκάλιασαν πολὺ δυνατά. Ἀφοῦ πέρασαν οἱ πρῶτες συγκινήσεις, τοὺς εἶπε πὼς εἶχε ἀποτραβηχτεῖ στὸ δάσος, στὸν ἀληθινό του πατέρα καὶ στὴν ἀληθινή του μητέρα, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε πιὰ νὰ ζεῖ στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶναι ὅλοι κακοί, μὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ τοὺς ξανάβλεπε αὐτούς, τοὺς θετούς του γονεῖς, ποὺ εἶχαν δειχτεῖ πάντα καλοὶ καὶ τοὺς εὐχαριστοῦσε γι' αὐτό.

Ἔπειτα τοὺς ὁδήγησε στὸ σπίτι του καὶ τοὺς ἔμπασε σὲ μιὰ σάλα ἀπὸ φύλλα. Γέμισε γι' αὐτοὺς ἕνα τραπέζι μ' ὅσα φρούτα καὶ γλυκίσματα μποροῦσε νὰ φέρει καί, γιὰ νὰ διασκεδάσει τοὺς ἐπισκέπτες του, ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ πουλιοῦ χόρεψε, μπρὸς στὰ μαγεμένα μάτια τους, ἕνα πηδηχτὸ καὶ χαριτωμένο χορό, ποὺ τὸν ἔλεγαν ὁ χορὸς τοῦ *Σπουργίτη*. Ὅλοι πέρασαν ἔτσι τὴν ἡμέρα τους παραπολὺ εὐχάριστα.

Μὰ ὅταν ἦρθε τὸ βράδυ, οἱ δυὸ γέροι ἔπρεπε νὰ φύγουν. Ὁ σπουργίτης ἔβαλε τότε μπροστά τους δυὸ καλάθια ἀπὸ λυγαριά, πλεγμένα μ' ἐπιμέλεια, γιὰ νὰ διαλέξουν : ἐκεῖνο ποὺ θὰ προτιμοῦσαν, θὰ τοὺς τὸ χάριζε.

—Προτιμᾶτε τὸ βαρύτερο ἢ τὸ ἐλαφρότερο ; ῥώτησε ὁ σπουργίτης.

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἀποκρίθηκαν :

—Εἴμαστε γέροι, τὸ ξέρεις. Γι' αὐτὸ ἐκεῖνο ποὺ θὰ βαραίνει λιγότερο τοὺς γέρικους ὤμους μας, θὰ μᾶς εἶναι πρετιμότερο ἀπὸ τἄλλο.

Ὁ σπουργίτης συμφώνησε καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ δεύτερο καλάθι.

Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι τους, τὸ ἄνοιξαν καί, μὲ μέγαλη τους ἔκπληξη, βρῆκαν μέσα χρυσάφι, ἀσῆμι, πολύτιμα κομφετεχνηματάκια καὶ κοσκοῦλια μεταξύ...

Ποτὲ δὲν εἶχαν ἐλπίσει νὰ γίνουν τόσο πλούσιοι ! Κι' ὅσο ἔψαχναν, ὅλο εὕρισκαν, τόσο πολλὰ ποὺ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ σπίτι τους ἔγινε τὸ πιὸ εὐτυχισμένο τοῦ τόπου.

* *

Ὅταν ἡ κακιὰ γριὰ ἔμαθε τὴν πηγὴ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας, κόντεψε νὰ σκάσει ἀπὸ μανία καὶ ζήλεια.

Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα, πῆγε στοὺς γείτονάς της γιὰ νὰ μάθῃ τὸ μέρος ὅπου κατοικοῦσε ὁ εὐεργέτης σπουργίτης.

Λυπόταν γιὰ τὴ σκληρότητα ποὺ τοῦ ἔδειξε, προφασιζόταν, κι' ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τὴ συχωρέσῃ.

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι γελάστηκαν ἀπὸ τὸ τίμιο αὐτὸ πρόσχημα καὶ εἶπαν τὸ δρόμο στὴν πανοῦργα γυναῖκα. Ἐκείνη πῆγε φωνάζοντας σὰν κι' αὐτοὺς :

—Ποῦ εἶναι ὁ σπουργίτης μὲ τὴν κομμένη γλῶσσα ; Ποῦ εἶναι κρυμμένος ὁ σπουργίτης μας ;

Μὰ ὁ Σπουργίτης ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ ἐχθροῦ του, ἔκλεισε τὴν πόρτα του καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Μ' ὅλ' αὐτά, ἡ γριά, καλὰ ὁδηγημένη, βρῆκε εὔκολα τὴν κατοικία ἐκείνου ποὺ ζήταγε. Ἐκεῖ, φώναξε τὸ σπουργίτη τόσο καλά, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ φανερωθῇ κι' ἀπὸ φόβο μὴ γίνει θόρυβος, τὴ δέχτηκε παρὰ τὴ θέλησή του.

Ἔπειτα τὴ ῥώτησε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκεψεώς της. Τότε ἡ γριὰ ξαναεῖπε τὸ ψέμμα τῆς προσποιητῆς της μετάνοιας κι' ἐπειδὴ ὁ σπουργίτης φάνηκε πὼς τὴ συχώρεσε, τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσῃ ἀπόδειξη τῆς τόσο εἰλικρινοῦς των συμφιλίωσεως...

Ὁ σπουργίτης πάλι ἔβαλε μπροστάτης δυὸ καλάθια καὶ μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους ποὺ εἶχε πεῖ καὶ στοὺς εὐεργέτες τους, ἀνάγκασε τὴ γριὰ νὰ διαλέξῃ.

—Εἶμαι πολὺ γερὴ κι' ἔτσι προτιμῶ τὸ βαρὺ καλάθι, βιάστηκε νὰ δηλώσῃ ἡ πλεονέκτρα γυναίκα, ἐλπίζοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ποκτήσῃ μεγαλύτερο θησαυρὸ ἀπὸ τοὺς γείτονές της.

Ὁ σπουργίτης συμφώνησε κι' ἡ γριὰ ἔφυγε. Τὸ καλάθι βάραινε τοὺς ὤμους της σὰ μεγάλη πέτρα, πρᾶγμα ποὺ τῆς

ἔκαμε μεγάλη χαρά, ἐπειδὴ σκεπτόταν πὼς θὰ εἶχε μέσα μεγάλα πλούτη.

Ὅμως, δὲν εἶχε κάνει ἄκμα τὸ μισὸ δρόμο, ὅταν δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ βαστήξῃ τὸ φορτίο κι' ἔπειτα, ἀνυπόμονη νὰ ἰδῇ τί ἦταν, ἀποφάσισε νὰ τἀνοίξῃ χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερο.

Μά, ἀντὶ γιὰ τοὺς ἀναμενομένους θησαυροὺς, μόλις σήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ, πετάχτηκαν φοβερὰ φίδια καὶ φριχτοὶ φρῶνοι.

Κατατρομαγμένη, κατάλαβε τότε πὼς οὔτε ἡ κακία οὔτε ἡ πονηριὰ δὲν ὠφελοῦν καὶ, μετανοιώνοντας, ἀποφάσισε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ διορθωθῇ.

Ὅπως κι' ἔγινε.

(Μετάφρασις) **ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ**

ΑΠ' ΑΝΘΟ Σ' ΑΝΘΟ

('Απ' τὸ Γαλλικὸ)

1

Ποτέ, σὰν εἶναι βάλσαμο νὰ χύσῃς
σὲ μιὰ πληγή, γιὰ τ'αὔριο μὴν τ'ἀφήσῃς!
Καὶ δίνε στὸ φτωχό, ποὺ σοῦ ζητάει
καὶ μὴ μετρᾷς: Ὁ Θεὸς σοῦ τὰ μετράει.

2

Καὶ στὶς στιγμές σου κάνε οἰκονομία:
Κάθε στιγμὴ εἶναι κι' ἕνας θησαυρός σου
Κι' εἶναι μονάχα μιὰ φιλαργυρία
καλή: ἡ φιλαργυρία στὸν καιρό σου.

3

Ἂν σοῦ τὴν τρώει ὁλοένα τὴν ψυχὴ
ὁ πόθος νὰ κερδίσῃς καὶ νὰ πάρῃς,
ὅσο ἔντιμος κι' ἂν εἶσαι στὴν ἀρχή,
σιγά-σιγὰ θὰ γίνῃς κατεργάρης.

4

Ποτὲ μὴν κρίνῃς κι' αὐστηρὸς
ποτὲ σου μὴ φανῇς:
Τὸ ἐλάττωμά του ἔχει καθεὶς
καὶ σὺ ἔχεις τὸ δικό σου.
Κοίτα τὰ ξένα σφάλματα
πάντα νὰ συγχωρῇς
καὶ κοίτα νᾶσαι ἀμείλικτος
κριτὴς στὸν ἑαυτό σου.

5

Μπρὸς στὴ συνείδηση κανεὶς
δὲ δύνεται νὰ φύγῃ
καὶ τὴν καθάρια της φωνὴ
τίποτα δὲν τὴν πνίγει.
Τῶν πράξεών μας μόνο αὐτὴ
σοφὸς εἶν' ἀνατόμος
κι' εἶναι μαζὶ ὁ κατήγορος
κι' ὁ δικαστὴς κι' ὁ νόμος.

6

Χαρὰ στὸν ποὺ ἄρχισε πολὺ
νωρὶς νὰ μελετᾷ.
Δυστυχισμένος κεῖνος ποὺ
δὲ θέλει νὰ μαθαίνῃ.
Γιατὶ πολὺ γοργὰ ὁ καιρὸς
μᾶς φεύγει καὶ πετᾷ
κι' ἡ μέρα ποὺ δὲ δούλεψες
γιὰ σένα εἶναι χαμένη.

7

Εἶναι ἄνθρωποι, μὲ συμβουλὲς
ποφὲς ποὺ σὲ γεμίζουν
καὶ σοῦ μιλοῦν καὶ φαίνονται
ἀπὸ ἀρετὴ γεμάτοι.
Μὰ ὅταν δὲν κάνουν ὅσα λέν,
τὰ λόγια τους θυμίζουν
τὸ «δάσκαλο ποὺ ἐδίδασκε
καὶ νόμο δὲν ἐκράτειε».

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΔΙΧΟΝΟΙΑ»

Ἀγαπητοί μου,

ΑΘΩΣ ξέρετε βεβαια ὅλοι, ὁ Διονύσιος Σολωμός, μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Νέας Ἑλλάδος, στάθηκε κι' ὁ λαμπρότερος ὑμνητὴς τῶν ἡρωϊσμῶν τοῦ Εἰκοσιένα. Γεμάτος ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ εἰς πολεμικὲς εἰδήσεις ποὺ ἔφθαναν ὡς τὸ ζακυθινό του ἐρημητήρι ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ στεριά, ἔγραφε τὸν ἀθάνατό του «Ὕμνο στὴν Ἐλευθερία». Ἦταν ὅμως καὶ κάποιες εἰδήσεις, ποὺ τὸν πίκραιναν, τὸν ἀνησυχοῦσαν, τὸν ἐφόβιζαν γιὰ τὴν ἔκβαση τῆς γιγαντομαχίας: Οἱ Γιγαντομάχοι δὲν ἐσυμφωνοῦσαν, δὲν ὁμονοοῦσαν! Ἡ «Διχόνοια» τοὺς ἐχώριζε, τοὺς ἔκαν' ἐχθροὺς μεταξύ τους. Τί φοβερὸ κακό! ἐμφύλιος πόλεμος καὶ σπαραγμὸς τὴ στιγμή, ποὺ ὅλοι ἑνωμένοι, εἶχαν νὰ διώξουν τὸν Τοῦρκα καὶ νὰ ἐλευθερώσουν γιὰ πάντα τὴν πατρίδα! Ὁ Σολωμὸς δὲν ἐδίστασε νὰ ὑφώσῃ τὴ βροντερὴ φωνή του. Ἔπρεπε νὰ κεραυνωθῇ ἡ Διχόνοια, νὰ παυτηριασθῇ αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ πληγή, νὰ ἐξορκισθῇ αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ κατάρα. Γιατ' ἤξερε ἀπὸ τὴν Ἱστορία, πὼς ὅλες σχεδὸν τὶς μεγάλες, τὶς κρίσιμες περιστάσεις τῆς ἐθνικῆς τους ζωῆς, οἱ Ἕλληνες διχονοοῦσαν. Καὶ στὸν ἴδιο τὸν Ὕμνο, ὅπου φάλλει τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα, ὁ ποιητὴς ἐπιπλήττει καὶ νουθετεῖ τοὺς ἥρωες, ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νἀλληλοσπαραχθοῦν. Ἐκεῖ, πρὸς τὸ τέλος τοῦ Ὕμνου, (ἀπὸ τὴν 139 στροφή) ἡ Ἐλευθερία μὲ τὸ δίχτυλό τὸν προστάζει νὰ σωπάσῃ καὶ μὲ ἀνησυχία κοιτάζει τρεῖς φορὲς πρὸς τὴν Εὐρώπη. Ἔπειτα ἡ θεὰ προσηλώνεται πάλι στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀρχίζει:

«Παλληκάρια μου! οἱ πολέμοι γιὰ σᾶς ὅλα εἶναι χαρά.—Καὶ τὸ γόνα σας δὲν τρέμει στοὺς κινδύνους ἐμπροστά.—Ἀπὸ σᾶς ἀπομακραίνει κάθε δύναμη ἐχθρική,—ἀλλ' ἀνίκητη ΜΙΑ μένει, ποὺ τὶς δάφνες σας μαδεῖ.—ΜΙΑ, ποὺ ὅταν ὡσὰν λύκοι ξαναρχόσαστε ζεστοί,— κουρασμένοι ἀπὸ τὴ νίκη, ἀχ! τὸ νοῦ σας τοραννεῖ:—Η ΔΙΧΟΝΟΙΑ, ποὺ βαστάει ἕνα σκῆπτρο ἡ δολερή,—καθενὸς χαμογελάει, *Πάρ' το*, λέγοντας, *καὶ σύ!*

«Κεῖ τὸ σκῆπτρο ποὺ σᾶς δείχνει, ἔχει, ἀλήθεια, ὡραία θωριά,— μὴν τὸ πιάστε! γιατὶ ρίχνει εἰς δάκρυα θλιβερά.—Ἀπ' τὸ στόμα ποὺ φθονάει, παλληκάρια, ἂς μὴν 'πωθῇ,— πὼς τὸ χέρι σας χτυπάει τοῦ ἀδελφοῦ τὴν κεφαλή.—Μὴν εἰποῦν στὸ στοχασμό τους τὰ ξένα ἔθνη ἀληθινά:—*Ἐὰν μισοῦνται ἀνάμεσό τους, δὲν τοὺς πρέπει Ἐλευθεριά!*

«Τέτοια ἀφήσετε φροντίδα· ὅλο τὸ αἷμα ὁποὺ χυθῇ,— γιὰ θρησκεία, γιὰ πατρίδα, ὅμοιαν ἔχει τὴν τιμή.— Στὸ αἷμα αὐτό, ποὺ δὲν 'πονεῖτε γιὰ πατρίδα, γιὰ θρησκεία,—σᾶς ὁρκίζω, ἀγκαλιαστῆτε σὰν ἀδέλφια γκαρδιακά! Πόσο λείπει, στοχαστῆτε, πόσο ἀκόμα νὰ παρθῇ...—*Πάντα ἡ νίκη, ἂν ἑνωθῆτε, πάντα ἐσᾶς θὰ κολουθῇ!*»

Πολλές, πολλὲς φορὲς θυμοῦμαι αὐτοὺς τοὺς στίχους τοῦ Σολωμοῦ, ποὺ τόση ἀπήχηση εἶχαν στὰ παλληκάρια τοῦ Εἰκοσιένα, ὅταν στάλθηκαν τότε καὶ πρωτοτυπώθηκαν στὸ ἡρωϊκὸ Μεσολόγγι: Ἡ Διχόνοια κατατροπώθηκε κι' ἑνωμένοι πιά, ἀδελφωμένοι, οἱ Γιγαντομάχοι μπόρεσαν νὰ νικήσουν καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν. Καὶ τοὺς θυμήθηκα πάλι, τοὺς μαγικοὺς αὐτοὺς στίχους μὲ τὰ τελευταῖα θλιβερότατα γεγονότα. Μήπως στὴν Ἑλλάδα ὅλη, καὶ 'ς ὅλο τὸν Ἑλληνισμό, ἡ Διχόνοια δὲν βασιλεύει πάλι ἀπὸ καιρό; Μήπως δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, πὼς 'ς αὐτὴ τὴ Διχόνοια χρεωστοῦνται ὅσα κακὰ ἐπάθαμε ἀπὸ τὴν ἔκρηξη τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ὡς σήμερα; Μὰ φανταστῆτε ἂν ἀντιμετωπίζαμε ὅλες αὐτὲς τὶς περιστάσεις ἢ ἀρπάζαμε ὅλες τὶς εὐκαιρίες ποὺ παρουσιάσθηκαν, ἑνωμένοι, σύμφωνοι, ἀδελφωμένοι σὰν ἕνας ἄνθρωπος!.. Ἀλλὰ ποῦ! τὸ μόνο ποὺ κατορθώσαμε ἦταν νὰ χωριστοῦμε καὶ νὰ φαγωθοῦμε σὰν κακὰ προγόνια.

Δὲν ξέρω τώρα ποιὸς φταίει. Γιὰ τὴ Διχόνοια μόνο σᾶς μιλῶ, γιὰ τὴν ἐθνικὴ πληγή, τὴν κατάρα. Ποιὸς ξέρει! ἴσως φταίμε ὅλοι. Ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς, τὰ παιδιά. Ἀ, πὼς ἤθελα νἄχα τὴ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Σολωμοῦ! Τὴ δανείζουμαι ὅμως μὲ τοὺς στίχους ποὺ σᾶς ἔκαμα νὰ διαβάσετε σήμερα. Ἐντυπώστε τους στὸ νοῦ σας καλά, βαθειά. Ἐνθυμεῖστε τους πάντα. Ἐμᾶς ἀφῆστε μας. Κι' ὅταν μεγαλώσετε τουλάχιστο σεῖς, ἂς λείπῃ ἡ Διχόνοια ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Πάντα θὰ εἶναι καιρός.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Ἐδιάβασα μεγάλο τόμο, ἀπὸ τριακόσιες σελίδες, κι' ἀφοῦ τὸν ἔκλεισα, ἄρχισε νὰ μικραίνῃ, νὰ μικραίνῃ στὸ νοῦ μου, ὡς ποὺ ἔγεινε μιὰ σελίδα. Ἐδιάβασα κι' ἕναν ἄλλο, μικρό, ὀλιγοσέλιδο, κι' ἀφοῦ τὸν ἔκλεισα, ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ, νὰ μεγαλώνῃ στὸ νοῦ μου, ὡς ποὺ ἔγεινε τόμος μὲ σελίδες ἀμέτρητες.

* *

Ξέχασε τὸν ἑαυτό σου, γιὰ νὰ σὲ θυμηθῇ ἐκεῖνος.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'. (Συνέχεια)

—Ἐγὼ τὸ ξέρω πὼς εἶναι ψέματα ὅλα, μόνο ὅταν ἔλεγαν πὼς ἔχεις πιάνο καὶ ἡ καμαρά σου εἶναι σὰν ἀληθινὴ κάμαρα βασιλοπούλας, δὲν μπόρεσα νὰ πῶ πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια. Καταλάβαινες καὶ σύ.

—Βέβαια...

—Τί πρέπει νὰ πῶ, σὰν μοῦ πάρουν τ' αὐτιὰ κι' ἄλλη φορά;

—Νὰ τοὺς πῆς πὼς ἂν χρειάζονται βοήθεια... ἂν ἔχουν κανένα ἄρρωστο σπίτι τους... ἂν ἔχουν νὰ ζητήσουν ὁποια ὑπηρεσία θέλουν.. νἄρθουν νὰ χτυπήσουν τὴν πόρτα μας. Ἂν μπορέσουμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε, θὰ τὸ κάνουμε μὲ τὴν καρδιά μας.

—Θὰ τοὺς τὸ πῶ. Γιατὶ ξέρω πὼς εἶν' ἀλήθεια.

—Μόνο, καταλαβαίνεις... ἡ Ζερμαὶν εἶναι ὁμογάλακτη ἀδελφή μου. Λοιπὸν ὅταν κάνουν κάτι τῆς Ζερμαίν, μοῦ κάνουν... ἢ καλύτερα μοῦ ἔκαναν καὶ μένα τὸ ἴδιο.

—Πρὶν νὰ μπῇς καθαρίστρα, δὲν εἶν' ἔτσι; Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγώ. Τώρα ὅμως... Λογαριάσαν μάλιστα πὼς εἶναι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες μέρες ποὺ δὲν εἶδαν τοὺς Μπεκκὰρ στὸ σπίτι σου. Κι' αὐτὸ ἔκαμε ἄσχημη ἐντύπωση.

—Πῶς αὐτό;

—Νά, λέγαν πὼς εἶναι γιὰ τὰ μάτια.

—Γιὰ τὰ μάτια;..

—Ναί, ὅλο ὑποκρισίες, δηλαδή. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω γιὰ νὰ τοὺς βουλώνω τὸ στόμα.

—Μὰ γιατί;. Νὰ καὶ ὁ γιὸς τοῦ Μπεκκάρ, ὁ Μωρίς, ἦρθε, τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ δυστύχημα γιὰ νὰ μᾶς ἴδῃ.

—Ἴσα-ἴσα, λέγουν πὼς ἦρθε κρυφὰ κι' ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, χώθηκε ἀπὸ κάτω γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουν οἱ γειτόνοι τὴν πόρτα ποὺ θἄνοιγε.

—Τί λόγος! Μπῆκε ἔτσι, γιατὶ ἀλλοιῶς ἦταν κίνδυνος νὰ γκρεμιστῇ ὁλόκληρη.

—Ἔπειτα, δὲν εἶν' ὅλα. Λέγουν πὼς κάτι ζήτησε τῆς μητέρας σου... δὲν ξέρω τί, καὶ ὅτι κείνη δὲ θέλησε, καὶ ἔφυγε ἀφίνοντάς τον ὁλομόναχο καὶ, ὅταν γόρισες ἐσὺ ἀπὸ τὸ Κουριὲρ καὶ τὸν βρῆκες, τὸν εἶδαν... Μὰ σοῦ λέω τώρα κάτι πράγματα...

—Μὴ σὲ νοιάζει, Λέα. Ἀναμεταξύ μας τώρα. Πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα.

—Νά, πὼς τὸν εἶδαν, λέει, ἀπέξω ἀπὸ τὸ τζάμι, νὰ γονατίζῃ μπροστά σου γιὰ νὰ σὲ παρακαλῇ.

—Τί νὰ μὲ παρακαλῇ.

—Νά, νὰ σπουδάσῃ καὶ νὰ προδιάζῃς. Ἡ Διονυσία δὲν κρατήθηκε πιά. Ἔβαλε τὰ γέλια.

Τότε ἡ Λέα πῆρε ἕνα ὕφος σοβαρότερο ἀκόμα καὶ εἶπε:

—Μὴ γελᾷς, Διονυσία! Γιατὶ τὸ ἀποφασίσανε. Ἕνας τοὺς πάντοτε θὰ μένῃ κρυμμένος νὰ παρακολουθῇ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν Μπεκκάρ, ἀπὸ τὶς τέσσερες τὸ βράδυ—τὴν ὥρα ποὺ γορίζεις ἀπὸ τὴ δουλειά—ὡς τὸ πρωΐ στὶς πέντε, τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὺ φεύγεις. Καὶ ἂν σὲ ἴδοῦν νὰ μπαίνῃς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, θὰ σοῦ κάμουν κακό. Γ' αὐτὸ κι' ἐγώ...καταλαβαίνεις... σοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Ἀλλοιώτικα δὲν θὰ σοῦλεγα τίποτα.

—Σ' εὐχαριστῶ, Λέα. Εἶσαι καλὴ γιὰ μένα καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σοῦ χρωστῶ χάρη.

* *

Ἔτσι λοιπὸν τοὺς εἶχαν κηρύξῃ τὸν πόλεμο, πόλεμο ἀμείλικτο ὅπου δὲν μποροῦσαν κἀν νὰ δικαιολογηθοῦν γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὸν ἑαυτό τους.

Ἡ Διονυσία δὲν εἶπε κανενὸς ὅσα ἔμαθε ἀπὸ τὴ Λέα. Τῆς τὸ εἶχε ὁποσχεθῇ. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸ χέρι της εἶχε πιά γιατρευθῇ, καὶ πῆγε στὸ Κουριὲρ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά της.

Ὅταν ἔφτασε στὸ πηγάδι, κατάλαβε πὼς κάτι τὸ ἀσυνείθιστο γινόταν.

Οἱ ἐργάτες καὶ οἱ καθαρίστρες, ἀντὶ νὰ τραβοῦν τὸ δρόμο τους καὶ νὰ πηγαίνῃ καθένας στὴ δουλειά του, ἦταν μαζεμένοι ἀπέξω καὶ μιλοῦσαν μὲ ἐρεθισμό.

Εἶδε μάλιστα ἀπὸ μακρυὰ πὼς μερικοὶ μαλώναιε κι' ἄλλοι μπαίναν ἀνάμεσα καὶ τοὺς χωρίζανε.

—Σκοῦρα τὰ πράγματα, σκέφθηκε ἡ Διονυσία. Χρειάζεται φρόνηση. Ἂς τοὺς ἀπορρίψω, πρὸ πάντων τὴν παρὰ τοῦ Δουμπούκ, καὶ ἂς χωθῶ ὡς τὴ σάλα τοῦ καθαρίσματος.

Σωστὴ σκέψη. Οἱ Δουμπούκ ὅμως Τρουσὲτ καὶ Σία κρατοῦσαν καρτέρι κι' ἐμπόδιζαν ὅσους ἤθελαν νὰ προχωρήσουν γιὰ νὰ πιάσουν δουλειὰ καὶ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους.

Ἦταν καμμιὰ εἰκοσαριὰ τὸ πολύ, ἐσχημάτιζαν γραμμὴ καί, ἅμα φαινότανε κἀνεὶς ἐργάτης ἢ ἐργάτρια, τὸν ὁποχρέωναν νὰ γορίσῃ πίσω λέγοντάς του:

—Δουλειὰ δὲν ἔχει σήμερα.

Λίγα μέτρα μπροστά της εἶδε κάποιον ποὺ τῆς φάνηκε πὼς ἦταν ὁ πατέρας τῆς Γκώδ. Δὲν ἔκανε λάθος.

Ἦταν ἕνας γεννάιος καὶ γέρος ἐργάτης ποὺ εἶχε οἰκογένεια νὰ θρέψῃ καὶ δὲ θἄφινε βέβαια μερικοὺς τεμπέλιδες καὶ μεθυσμένους, νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ βγάλῃ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του.

Ἄκουσε τὰ λόγια τους: «Δουλειὰ δὲν ἔχει σήμερα». Καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἔλατε, παιδιά, εἶπε σὲ μερικοὺς καλοὺς ἐργάτες ποὺ στεκόντανε ἄτολμοι κι' ἀπελπισμένοι, σὰν νὰ περίμεναν κάποιο ἀρχηγὸ νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ. Ἔλατε μαζί μου νὰ σπάσουμε τὴ γραμμή.

Πολλοὶ πῆγαν μαζί του. Οἱ ἀπεργοὶ ὅμως χάλασαν τὴ γραμμή τους, τριγύρισαν τοὺς συντρόφους τους καὶ τοὺς φοβέρισαν πὼς θὰ τοὺς ρίχτοῦν ἂν προχωροῦσανε. Κ' ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν τοὺς ἀκούσανε, ἄρχισε ἕνας καυγὰς τρομερός.

Ἡ Διονυσία θέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλοι πρόσεχαν στὸν καυγά, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μπῇ στὸ μεταλλεῖο. Μόλις ὅμως ἔκαμε μερικὰ βήματα, ἡ Τρουσὲτ ποὺ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ ξύλων, βγῆκε μπροστὰ καὶ τῆς φώναξε: «Δὲν περνοῦν!»

«Ἡ Διονυσία πῆρε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ λάδι...»

(Ἔπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Τά πιό τρελλά ὀνείρατα
τή ζήση μου ἀργοδένουν
μ' ἕνα ὑφάδι ἀργυρό,
μετάξινο, χρυσό
κι' ἔτσι σφιχτά μὲ τήν ψυχή
δεμένα πάντα μένουν,
πού ἄλλοτε λέω τ' ἀγαπῶ
κι' ἄλλοτε τά μισῶ.

Κι' ὅλα γεννιοῦνται μιὰ στιγμὴ
χωρίς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω
τὸ πῶς γεννιοῦνται.
μὰ γι' αὐτὸ πάντοτε τὰ κρατῶ,
νομίζοντας πὼς στὴ ζωή
κάτι θὰ ξαναφέρω
ἀπ' τὰ παλιά ἢ τὸ ἀῦριο
θὰ νοιώσω τὸ κλειστό.

Μ' ἀφοῦ δεθοῦνε στὴν ψυχὴ
τὰ θέλω πιὰ δικά μου
καὶ περιμένω σὰν τρελλὸς
νὰ βγοῦν ἀληθινά.
καὶ μένουμε γιὰ σύντροφοι
κι' εἶν' τὰ ἰδανικά μου
τὰ μοναχά, ποὺ μ' ὅλο τους
τὸ φῶς εἶν' σκοτεινά.

Πλιότερα πάντα ὀνείρατα
μοῦ ἔρχονται ὁλοένα
κι' ὅλα τὰ δέχεται ἡ ψυχὴ
μὲ μιὰ τρανὴ χαρά.
κι' αὐτὰ μὲ κείνη πάντοτε
μένουν σφιχτὰ δεμένα
καὶ στὴ ζωή μου λάμπουνε
σὰν ἄστρα φωτερά.

Γάϊος Ἄνθης

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΑΚΟΣ

Ἕνας κύριος ἐπῆγε μιὰ μέρα περίπατο κι' ἐπῆρε μαζύ του καὶ τὸ μικρό του σκύλο. Στὸ δρόμο, ἐπέρασε ἀπὸ ἕνα ψαράδικο, καὶ βλέπων ἀστακοὺς στὸ παράθυρο, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦταν καλοὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὸ γεῦμα. Ρώτησε ἂν εἶναι φρέσκοι καὶ ὁ ψαρᾶς τοῦ ἀπήντησε : «Βάλτε, κύριε, τοῦ σκύλου σας τὴν οὐρὰ κοντά τους, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε φρέσκοι.» Ὁ κύριος σήκωσε τὸ σκύλο του καὶ ἔβαλε τὴν οὐρὰ του κοντὰ σ' ἕναν ἀστακό, ποὺ ἀμέσας τὴν ἅρπαξε μὲ τὶς δαγκάνες του. Ὁ σκύλος ἐπήδησε κάτω καὶ ἔτρεχε ποὺ γρήγορα μὲ τὸν ἀστακὸ πιασμένο στὴν οὐρά του. «Σφυρίχτε τὸ σκύλο σας πίσω», ἐφώναζε ὁ ψαρᾶς, «σφυρίχτε τὸ σκύλο σας πίσω !»

«Ὄχι,» εἶπε ὁ κύριος, «σεῖς πρέπει νὰ σφυρίξετε τὸν ἀστακό σας πίσω !»

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*) *Ἰσμήνη*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πόπη, πόσα ἀδέλφια εἶσαστε;
—Δυό.
—Πῶς ; ἐγὼ ἄκουσα πὼς εἶσαστε τέσσερα..
—Ναί, μὰ τὰ δυὸ εἶναι ἀκόμα μικρά. δὲν πάνε σχολεῖο.

(*Γέγονός*)

Ἐσταλη ὑπὸ τ. Πανταχοῦ Παρόντος

* * *

Ἡ *Ρίτα* βλέπει ἕνα ψάρι φόρφιο στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Καὶ λέει.

—Τὸ κακόμοιρο !.. Δὲν ἤξερε κολύμπι καὶ πνίγηκε.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Νέδφνος

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 8*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 8,70* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 9,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄραφος *δρ. 28* καὶ δεμένος *δρ. 30*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθέτει εἰς τὰς ἄνω τιμάς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν *δρ. 1*, ὁ ἄραφος καὶ *δρ. 2,70* ὁ δεμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 3*, εἴτε ἄραφος εἴτε δεμένος.

205ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 205ος Διαγωνισμὸς διὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ τὸ διάστημα τῆς Δ' Τριμηνίας τοῦ 1922, ἤτοι ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ πρέπει νὰ διαβάσουν μὲ προσοχὴν τὸ Δ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1 καὶ 2, σελ. 6 καὶ 14) ὅπου ἀναγράφονται λεπτομερῶς *δύο οἱ δρόμοι* τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων. Οἱ δὲ κυριώτεροι εἶναι οἱ ἑξῆς :

Δωρεὰν λαμβάνουν μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1922. Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των πρέπει νὰ συνοδεύουν τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου μὲ *δεκάλεπτον* νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ δὲ ἀγοραστὰ μὲ *εἰκοσάλεπτον*.

Αἱ λύσεις γράφονται ὑποχρεωτικῶς εἰς *ἰδιαίτερον χαρτί* μὲ ἐντύπους δηγίας, πωλούμενον εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Ὥστε ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ στείλουν *δρ. 2*, διὰ νὰ λάβουν μίαν δεσμίδα ἀπὸ 13 φύλλα αὐτοῦ τοῦ Λυσοχάρτου (ὅσα ἀρκοῦν διὰ μίαν Τριμηνίαν.)

Εἰς κάθε φυλλάδιον, σημειώνεται ἡ προθεσμία μέχρι τῆς ὁποίας εἶνε δεκταὶ αἱ λύσεις τῶν ἐν αὐτῷ δημοσιευομένων Πν. Ἀσκήσεων. Λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν αἱ προθεσμίαι, εἰμποροῦν νὰ στέλλονται μαζί, εἰς ἕνα φάκελον. *Πάντοτε ὅμως κάθε φυλλαδίου πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα εἰς χαρτὶ Λυσόχαρτον.* Ἐπίσης καὶ αἱ προσθῆκαι ἢ διορθώσεις εἰς σταλεῖσας ἤδη λύσεις δὲν γίνονται δεκταί, ἂν δὲν εἶναι γραμμέναι εἰς τόσα φύλλα Λυσοχάρτου, ὅσα εἶναι τὰ φυλλάδια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται αὐταὶ αἱ προσθῆκαι.

Η Δ'ΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 29 Αὐγούστου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ : Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας κοῦ τῆς Ὁδοῦ ὁ "Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευκρινήσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν, δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ἕνα μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἤτοι τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Τί δυστύχημα, παιδιά μου, αὐτὸ τῆς Μικρασίας ! Δυστύχημα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴ Σμύρνη, γιὰ τὸ Ἔθνος, γιὰ ὅλους. Δυστύχημα, φυσικά, καὶ γιὰ τὴ Διάπλασι. Κάνω τοὐλάχιστο χίλια παιδιά, σκορπισμένα στὴ Σμύρνη, στὰ χωριά της καὶ στὶς ἄλλες πόλεις ποὺ γιὰ λίγον καιρὸ εἶχαν ἐλευθερωθῆ. Θὰ τὰ ξαναβρῶ ; Καὶ πότε ; Κανεὶς βέβαια δὲν ξέρει νὰ μοῦ πῆ, γιατί καὶ κανεὶς δὲν ξέρει τί θὰ παρουγίνη ἡ ἑλληνικὴ Μικρασία... Ἀλλὰ ὅταν μιὰ μητέρα χάνη μερικὰ παιδιά της, τάλλα ποὺ τῆς μένουν, πρέπει νὰ τὴν ἀγαποῦν περισσότερο.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ, στὴν ἀπογευματινή τοῦ «Χαρεμιοῦ» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ποὺ ἦταν κι' ἕνα σωρὸ Διαπλασόπουλα, ὁ φίλος μας *Σαλβατόρος*, στὸ διάλειμμα, ἔκαμε μὲ μολυβὶ ἕνα πολυέπιτυχημένο σκίτσο τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ τὸ ἔστειλε. Ἐκεῖ τὸ εἶδαν πολλοὶ κι' ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν ὁμοιότητα. Φαίνεται ὅτι ὁ *Σαλβατόρος* ἔχει τάλαντο, ποὺ πρέπει νὰ τὸ καλλιεργήσῃ.

Τὸ *Πουλὶ τῆς Καταιγίδος* μοῦ γράφει : «Χθές, σὲ κάποιο φιλικό μας σπίτι, βρῆκα ἕνα βιβλίο ποὺ κλίνησε τὴν προσοχή μὲ τὸν τίτλο του "*Ἀνθολογία τῶν Νέων Ποιητῶν*". Κι' ἐνῶ τὸ ξεφύλιζα, ἢ μᾶλλον τὸ διάβαζα, παρατήρησα—χωρὶς καμμιὰ δισταγμὸ ἔκπληξη—ὅτι τὰ 8|10 τῶν ὀνομάτων τῶν νέων ποιητῶν ἦταν βγαλμένα ἀπὸ τὴ Διάπλασι, ἀπὸ ἕνα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποδεικνύει ἀκόμη μιὰ φορὰ ὅτι σὺ εἶσαι τὸ μεγάλο σχολεῖο τῶν λογίων τοῦ μέλλοντος. Ἀπ' τοὺς παλιούς σου, ἀναφέρω τοὺς καλύτερους: Καρβούνης, Λαπαθιώτης, Φιλύρας. Κι' ἀπὸ τοὺς κοινοφυγοὺς σου. Τέλος Ἄγρας, Παναγιωτόπουλος, Στασινόπουλος. Δέξου τὰ ἐπαινα μου συγχαρητήρια».

Ἀγρίμι, ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὸ γράμμα σου ποὺ τὸ ἄρχισες τὸν Ἰούλιο καὶ τὸ τελείωσες τὸν Αὔγουστο. Πέρασαν λοιπὸν αἱ ζάλες ; —Πολὺ δίκιο ἔχεις : Στὶς Μ. Ἀγγελίες αὐτὰ τὰ ἐπιτρέπω, γιατί εἶδα πὼς ἦταν μεγάλη φασαρία νὰ τὰ παραγορεύω (λογαριασμοὶ, ἀλληλογραφίες, παράπονα, ἐξηγήσεις ἐπιστροφαὶ χρημάτων κτλ.) Ἀλλὰ πραγματικῶς, αὐτοὶ ποὺ πολιτικολογοῦν, δὲν μὲ σέβουνται καὶ, ὅπως λές, ἀφοῦ βλέπουν ὅτι ἐγὼ δὲν γράφω πολιτικά, ἔπρεπε νὰ τὰ ποφεύγουν. Τί νὰ κάμω ;

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, *Δέα*, καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς ἀθῶμους. τὰ βραβεῖα καὶ τὸ «excellente élève» ποὺ ἐσημείωσαν στὸ ἐνδεικτικό σου ὅλες οἱ ἀσκήσεις. Ἔτσι, παιδί μου, νὰ τιμᾶς τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα στὴ Γαλλία. Ὅσο γιὰ τὰ Μ. Μυστικά, μπορεῖς νὰ στέλνῃς χωρὶς νὰ νερέπεσαι, γιατὶ γράφεις ὡραῖα κι' εἶσαι μόνο 15 ἐτῶν. Ἔπειτα, σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις, ἀφοῦ δὲν ἔρῃς μπορεῖς νὰ μὴν ἀπαντήσῃς καὶ καθόλου.

Ὁ *Ἀσυνδὸ Λοτὸς* μοῦ γράφει ὅτι ἀπὸ ἑπτὰ περιοδικὰ ποὺ παίρνει, γαλλικά, ἀγγλικά, ἑλληνικά. τὴ Διάπλασι πρωτιμᾶ κι' ἀγαπᾶ περισσότερο. Βρῆκε θαυμάσια τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα καὶ μεγάλη εὐχαρίστησι στὶς «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολὲς» ἀρὸ τὴς ὁποῖας διαβάζει πρῶτ' ἀπ' ὅλα. Γι' αὐτὸ, ἂν κι' ἀπὸ 17 χρονῶν, δὲν θὰ μάφιση ποτὲ «στενοχωρημένος. Θὰ εἶναι, εἶπε καὶ ἀ». Ἔτσι μοῦ γράφει.

Καλὴ ἀρχή, *Μουδαριοτάκι*. Τὸ διήγημά σου ἐνκρίθη καὶ, ἐν κληρωθῇ, θὰ τὸ ἰδῆς καμμιὰ φορὰ τυπωμένο. Τί καλὸς ὁ ἀδελφός σου ποὺ σὲ ὁδηγεῖ σὲ ὅλα καὶ σὲ βάζει νὰ ξαναπάνης τὸ κάθε τί, δυὸ καὶ τρεῖς φορές, ὡς ποὺ νὰ τὸ βρῇ καλό. Ἔτσι θὰ συνεθίσῃς.

Νὰ καὶ ἡ *Τριανταφυλ.* ποὺ μόλις ἔφθασε στὸ Βερολῖνο, ἐκάθησε νὰ μοῦ γράψῃ, ὅπως ὑπόσχεσε στὴν καλύτερή της φίλη. Τὴν εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ἐλπίζω δὲ νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃ, τώρα ποὺ θὰ μπῇ ἐσωτερική σὲ σχολεῖο, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράφῃ κάποιο κάπου μ' ὅλα τὰ μαθήματα.

Ὁ μπαμπᾶς τοῦ *Πεταχτοῦ Ναυτόπουλου*, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ποὺ πάγει στὴν Αἴγυπτο λουκουμιὰ καὶ τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως ποὺ τοῦ ἔλειπαν. Ἀλλὰ τὸ *Πεταχτό* Ναυτάκι πρῶτα ἄρπαξε τὰ φυλλάδια.—"«Ἐ, δὲν τοῦς λουκουμι ; τοῦ κάνει ὁ μπαμπᾶς. Κι' ὁ μικρὸς μου φίλος ; — Μὰ ὑπάρχει καλύτερο λουκουμὶ ἀπὸ τὴ Διάπλασι ;»

Δὲν θυμώνω ποτέ. *Μαύρη Ἀράχνη*. Ἀλλὰ ὅταν οἱ παραγγελίες δὲν γίνωνται σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς μου καὶ εἶναι καὶ μπερδεμένες, τὶς ἀφίνω νὰ τὶς ἐκτελέσω ὅταν θέλω καιροῦ κατὶ ξεδιαλύνω. Γι' αὐτὸ ἀργῶ κάμμιὰ φορά.

Τί καταστροφὴ κι' αὐτὲς οἱ πυραλίδες τῶν δασῶν. *Φιλομαθῆ* ! Ἀκοῦς νὰ κοιοῦν τὰ καλύτερα δάση τῆς Ἑλλάδος ! Γιὰ τὸ ἄλλο δημὸς δὲν πταίω. Συχνὰ θὰ γίνεται ἄγορι, ἀφοῦ ἐδιαλέξες γιὰ ψευδώνυμο ἐπίθετο ποὺ μόνο ἀπὸ τὸ ἄρθρο του φαίνεται θηλυκό.

Ἕνας συνδρομητὴς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας μὲ ὑπογραφὴ δυσανάγνωστη, πληροφορεῖ τὸν *Αἴαντα τὸν Σαλαμίνιον* ὅτι ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Σαλαμῖνος ἔκειτο πρὸς νότου τῆς νήσου, πλησίον τοῦ ὄρμου τῶν Ἀμπελακίων καθὼς μαρτυροῦν καὶ τὰ εἰς τὴν θάλασσαν σωζόμενα ἐρείπια.

Ἡ ἀγαπητή μας *Νεφέλη* εὑρίσκεται τώρα στὸ Βελιμβοῦργον, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σκωτίας. Καὶ τί ὡραῖο γράμμα μοῦ γράφει ἀπὸ ἐκεῖ. Μοῦ ἐξωκλείει μάλιστα, γιὰ γούρι, κι' ἕνα σκωτικὸ ἀγριολούλουδο, τὸ λεγόμενο heather, ποὺ τὸ ἐμάζευσε στὶς ἐκβολὲς τῆς.

Ὁ κ. Ὀλύμπιος, ὁ λαμπρὸς Γυμνασιάρχης τῆς Μυτιλήνης, πῆγε μιὰ μέρα στὸ σπίτι τοῦ *Ἀφρισμένου Κύματος* καὶ τοῦ "*Ἀσπρου Συνναφάκι*,—εἶναι οἰκογενειακὸς φίλος, — καὶ τοὺς εἶπε τόσα καλὰ γιὰ τὸ περιοδικό μου καὶ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Τὸν εὐχαριστοῦμε πάρα πολύ !

Ὠραῖας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἴρις, Καμέλια, Δοξασμένος Τοολιάς, Εὐμένης Καρδιανός, Ἀλκμήνη, Καλαματιανὸ Λουλούδι, Πανταχοῦ Παρών, Ἀνθισμένη Μυγδαλιά, Χρυσαυγή, Γαλαζοαίματη,*

Γάϊος Γράγχος, Λάτρης τῆς Φύσεως, Τριαλλόπαιδο ἐμπόρως, Βοσκοπούλα τοῦ Αἴνου, Νεῦλος (εἰκονογραφικός), *Μικρὸς Κισσός, Πάτερ. Χορός, Ἰβόνη, Βυλαντινὴ Σημαία, Ἄνυχος, Ἀμυδρὰ Λάμψις, Φάσμα, Τσουκίδα, Κατεργαρούλα, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, Κόρη τοῦ Ταϊγέτου, Τιτάνια, Ἰδεοσανακάτωμα, Λοξάμα, Σαραντάπορο καὶ Πελαργός.*—Ἐτελέσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ξεσπαθώματα, συμπληρώματα κτλ. Μὰ ποῦ τόπος νὰ παντήσω σὲ τόσους !

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ὁ Φυλακισμένος» κτλ.—«Σκέψεις».—«Τὸ περάσμα τῆς ἡμέρας».—«Ἀνεκδοτα ἀνυπόβλητα».—«Τὸ πάθημα ἑνὸς στρατιώτη».—«Συκοφαντία».—«Πῶς μοῦ φαίνουνται».—«Μιὰ ἐπίσκεψις».—«Τὸ κεφάλι τοῦ Κρόμβελλ» κτλ.—«Μακάρι».—«Σὲ κυνήγι».—Παιδ. Πνεύματα.

Παρακαλοῦντα, ὅσοι μοῦ ἔστειλαν φότος, παλαιοὶ ἢ νέοι, νὰ μὴ μοῦ ξαναστείλουν ἂν δὲν τοὺς πῶ. Ὅτο ἑξῆς δὲν δέχομαι κομμάτια παρὰ ἀπὸ πρώτην καὶ μόνην φορὰν στέλλοντας.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος : «Φθινοπωρινοὶ Στίχοι». Τὰ εἴπαμε. Τὸ ἴδιο ἐλάττωμα ἔχουν κι' αὐτοί, ἀλλὰ καὶ πολλὰ προτερήματα.—«Τέσσεροι ζωγράφοι». Νόστιμο, ζωηρὸ καὶ ὡμορφα γραμμένο. Τί γοργὸ ὕφος ! Ὅλο μικρὲς-μικρὲς πρότασεις. Πολὺ μοντέρνο.— «Ἐκδρομή». Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ κι' αὐτό, μὲ πολὺ χιοῦμερ καὶ μὲ τὸ μέγα προτέρημα τῆς συντομίας. — «Σκόρπιοι Στίχοι». Τὰ εἴπαμε.—"Ἀλήθεια, ἔξεσα νὰ μελήσω γιὰ τ' «Ἄπακα Πειράγματα» τοῦ *Ἀφελοῦς Γυμνασιόπαιδος* ; Μὰ ἦταν ναστιμώτατα, καὶ μάλιστα τοῦ *Φουρίου*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὀοδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναπεοδίεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀναπεοδιεθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. Ἀνήκουν εἰς ἀνόμια καὶ ὅσα ἀπὸ Β. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα : *Ὠχρὰ Παστίλληρος, ἀ. Τζόκεϋ τοῦ Θανάτου, ἀ. Πεταχτὴ Νησιωτοπούλα, κ. (ΕΠ). Κουνουπάκι, κ. (ΕΠ). Βενιζέλαρος, ἀ. (ΣΒ). Συναγωμένος Γάτος, κ. Κουασιμόδος, ἀ. (!!). Ἀρμόδιος ἀ. Ἐνάριος, ἀ. (ΙΣ). Σκόρδο, ἀ. (!!!). Κρεμμύδι, ἀ. (!!!). Ἠκιλεζιτέρ, κ. (2). Λάβαρον τοῦ 21, ἀ. (ΣΨ).*

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: *Ἀγριόπαπία, κ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περισσότερον 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : *ὁ Γάϊος Γράγχος μὲ Γυῶν τ. Ψηλορ., Νέρωνα, Κίρκην, Βεατρίκ., Ἀρύγκα, Κατεργαρούλ. καὶ μάδσους καὶ ὅσας θέλουν.*—*τὸ Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες μὲ Σόρα Λεζινέβ, Σόρα Θυελλίφ, Ἰων. Ἀστέρα, Ἀρύγκα, Δημοκρατικε., Ζηρτυπέλ, Αὐτεξούσι τ.—ὁ Ρέναιος μὲ Ρίνα, Μικρ. Πριγκίπισσα., Ἴνές, Σόρα Λεζινέβ, Δανάη, Ἰων. Οὐρανόν, Βεατρίκ., Ἀφ. Γυμνασιόπ.*—*ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψ., μὲ Ἔπαναστάτ., Ἄγκυρ., Παταγ. τ. Ρόδων.*—*ἡ Μαγεμένη Ρεμματιὰ μὲ Χρύσομαλ. τῶν Σφακιῶν, Ἀλατσατιαν. Καμέλια, Χίωτ. Τριανταφύλλο, Πικροδάφνη, Μπουμπουλίνα.*—*ἡ Νύμφη τοῦ Πυρὸς μὲ Πεταχτὴ Κοκκίτσα, Ἀνθούλιαν.*—*ὁ Μυστηριώδης Ἱππεὺς μὲ Ξανθ. Νεράϊδα, Σπαθὶ τ. Κωνστ., Ἀσπρούλ. Τρελ. Χορεύτρ., Ἐπαναστάτ., Κικήρ, Κατεργαρούλ., Γιοῦντεξ, Τριανταφυλλέν., Πλανόδ.*—*ὁ Κεραυνοβόλος Ἱππότης μὲ Αὐτεξόρ., Ἀρύγκα, Σπανιόλα καὶ τοὺς ἀμόφρονας.*—*ἡ Περαστικὴ μὲ Ὀψ. Κρίνον, Στεναγ. τ. Πόνου, Πετ. Ναυτάκι, Ἀφ. Γυμνασιόπ., Ἀεροπόρ. καὶ ὅλα τὰ Κυτηνόκουλα.*—*ἡ Καρλότα μὲ Λόξα Ματσυ., Κικήρ, Ἰνές, Νίκσα, Σπανιόλα, Ἀφ. Γυμνασιόπ., Μαρούκ., Θέλμα, Τρελ. Χορεύτρ., Ἀτθίδα, Φιλομαθῆ, Ἱππόλ., Τριανταφυλλέν., Κουκλίτσ., Ἰουλιανὸν Μοσχομ. τ. Παρισ., Γιοῦντεξ, Ξαν. Βιολίστρ., Ξανθ. Βιολιστ., Κλωθώ, Νύμφ. τ. Δάσ., Ἀμεριπανίδα, Ἀφρόκρ., Ἄρακον, Ἰαβέρ., Ἀρλεκίνον.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Νέδωνα* (τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ποιημάτων "ὀνομάζεται *τρελλὸ* τὸ ἀρχικὸ *τρελὲ* εἶχε ὀκτὼ μόνο σκίτσους,—τρεῖς, τρεῖς καὶ δυό,—ἀλλὰ τώρα τὸ κάνουν ποιημάτερο καὶ σχεδὸν κάθενας ὅπως θέλει· τὸ ἄλλο ναί, εἶναι τυπογραφ. λάθος) *Γλυκὺ Παρελθόν*, (τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνεκρίθη· ἀλλὰ νὰ διαβάσῃς καὶ τὸν ὁδηγόν νὰ ἰδῆς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις·) *Πόπην Μωραΐτου* (κι' ἐγὼ ἀνυπόμονα, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ γίνῃς τακτικὴ φίλησέ μου τἀδελφάκια·) *Ἄμιλεν* (ἐσάλη·) *Πανεύγενον Ὀδυσσέα* (τέκνοι εἶναι ὅλοι καὶ καλύτεροι·) *Ἀρσκάρια* (πάλι καλὰ ποὺ μὲ θυμήθηκες· ἡ δέσμη τώρα ἔχει 2 δρ.) *Ἥσυχον Ταραξίαν* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· δέχομαι καὶ Postal-Order ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τραπεζικὴ ἐπιταγή·) *Κεραυνοβόλον Ἱππότην* (πολὺ καλὰ τοῦ εἶπες·) *Ρεμβασμὸν Ψυχῆς* (καλὸς νὰ ἔλθῃς· ὄχι, αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα δὲν εἶναι τοῦ κ. Σ. οὔτε ξέρω τίνος εἶναι·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 8,60, γιατὶ ἡ «Δόξουρα» ἐξηντλήθη καὶ δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν θὰ γίνῃ γρήγορα δευτέρα ἔκδοσις·) *Μελαχρ. Σαμωτοπούλαν* (ἔτσι ἀρνοῦν οἱ παραγγελίες ὅταν δὲν γίνωνται σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμούς·) *Μπουμπουλίναν* (καλῶς ἦλθες !) *Δρόσατο Ἀγριολούλουδο* (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ· ἀράσε μου·) *Ναυαρίστραν* (ἐστείλα· τί νὰ τῆς πῶ τώρα; εἶναι ἀργά·) *Πειρασμὸν* (ἐλήφθη·) *Δροζινὲν* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γραμματάκι· γράφε μου·) *Καβοὺρ* (ὄχι, δὲν δημοσιεύω ποιήματα ἀπὸ καλὰ βιβλία· ὅλ' αὐτὰ ποὺ βλέπεις, εἶναι καινούργια, ἐπίτηδες γραμμένα γιὰ μένα·) *Διαβολάκι τῆς Μαζαρίτας* (χαίρω πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα) *Γαλανομάταν* (περιμένω καὶ τὸ ἄλλο σου·) *Ἀτρόμητον* (μετὰ χαρᾶς !) *Δάφνης Στέφανον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ. ἐστείλα·) *Ἀλίκην Ἀθ.* (στεῖλε μὲ τραπεζικὴν ἐπιταγήν·) *Μαῦραν Κυνηγὸν* (ναί καὶ στὶς δυὸ ἐρωτήσεις·) *Τσούγκραν* (μπορεῖτε κι' οἱ δυὸ στὸν ἴδιο Διαγωνισμὸ ἀλλὰ καθένας χωριστά·) *Αἰμιλίαν Χώβ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· μὲ ὑπόλοιπον 1,25 ἐπιστώθη λογαριασμός σου·) *Ἐλβίραν, Νάρκισσον, Γλυκοχάραμα κτλ. κτλ.*

Ξανθὴν Βιολιστὴν, Μέλητα, Ξανθὴν Μαρκησίαν, Θέμον Μάσκαν, Πάντα-Ζῶ, Ἐπτὰ Πλατάνια, Ἔρρικον (ἔλαβα εὐχαριστῶ.) *Ἀκκίλαν, Κλωθώ, Φρέδον, Πρίγκηπα τῆς Ὀθαλλίας, Μέμφιδα* (ἐστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28ην Αὐγούστου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ τοῦ νέου 205ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις ἔκεται μέχρι τῆς 3 Νεεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δώσῃ δημοσιευθῆ.]

568. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου συμπλεκτικός,
Θεὰ τὸ δεύτερό μου
Καὶ στὰ κατάρτια κοίταξε
Νὰ ἰδῆς τὸ σύνολό μου.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Μαγευτικοῦ Βοσκόρου

569. Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ Τᾶ, βάλε τοῦ Χὶ
Κ' ἀπὸ γλύκισμα κοινό,
Μιὰ μεγάλη μας γιορτὴ
Σημερώνει στὸ λεπτό.

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Κόρης τ. Ταυγέτου

570. Ἀναγραμματισμός

Μιὰ χώρα τῆς Ἑλλάδος
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Πίθηκο ἀπ' τοὺς μεγάλους
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀθάμαντος

571. Πυραμὶς

† Οἱ σταυροὶ νῆσος τ. Αἰγ.
*** =Κάτοικος ἀρχ. χώρας.
***** =Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
******* =Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
********* =Ἥρως τοῦ Εἰκοσιένα.

Ἐσταλη ἀπὸ τοῦ Σὲρ Ραβεγγὰρ

572. Κρυπτογραφικὸν

12342563= Πτηνόν.
212342 = Ἀσθένεια.
32563 = Χόρτον.
42563 = Θεός.
52563 = Τέρας.
63463 = Ἐπίθετον.

Ἐσταλη ἀπὸ τῆς Χρυσαυγῆς

573. Ἀπροσιχίς μετὰ Φωνηεντολίπου κι' Ἐλλιποσυμφώνου.

Τἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

——***

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἐλλιποσύμφω

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφάλαια λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 867)

Διδυμαία, τὰ σηχαρητήρια μου γιὰ τὸ Σύλλογό σας. *Τρελλὴ Χορεύτρια*. τί γίνεσαι;—ΚΛΩΘΩ

(ΚΒ' — 868)

Κολόμβε. κατώρθωσες νὰ πάρῃς ψευδώνυμο; Δόξα σοι ὁ Θεός. *Δικβύρινθος*

(ΚΒ' — 869)

Τί ἔπαθες, Δοξασμένε Τσολιά, καὶ ξαναβαπτίζεις τοὺς ἀνακαλύπτας σου· δὲν εἶμαι ὁ Νόνης· μάθετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μὲ ἰδῆτε, διότι εἴμεθα ἀόρατοι καὶ καντοδύναμοι.

ΓΑΪΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(ΚΒ' — 870)

Δήλωσις: Κατασιατικὰ ἀποστέλλονται ἀντὶ 50 λεπτῶν. Ἀπαντήσεις διαγωνισμῶν μὴ συνοδευόμεναι ἀντιτίμου ἀκυροῦνται

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

(ΚΒ' — 871)

Πηδηχτούλη, εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρότασιν, ἀλλὰ Μ. Μυστ. δὲν ἀνταλλάσσω. *Ἀρέχνη*

(ΚΒ' — 872)

Καϊρινὸς *Ἀστὴρ* = Κασσένης. Ναί ἢ ὄχι; Σὰν μπορεῖς, βγές με. *Ἀρέχνη*

(ΚΒ' — 873)

ΡΙΤΑ, στὴ γιορτή σου εὔχομαι κάθε εὐτυχία...

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΒ' — 874)

Ἀλάνι τῶν Λισσίων, διαβάκι τῶν Λισσίων, Ὑπερήφανε Ἕλλην, συμμαχοῦμεν;— Μπέης

(ΚΒ' — 875)

Σεμασκάρευμα: Ὑπερήφ. Ἕλλην=Γ. Θραψιάδης, Διπλόλορδος=Κυρίτσης, Ἔνδοξο Ἑλληνόπ.=Ζερβουδάκης, Ἀήττητο Ἑλληνόπ.=Γλύκας, Εὐγενὲς Ἰδανικὸν=Γάγγαλος. (Ἀούφ!..). *Ἑλληνικὸν Ἰδανικὸν*

(ΚΒ' — 876)

Ἀχ τεμπέλη, γράμμα σου ἀκόμη δὲν ἐλήφθη. Διατί; Κατασατικὸν δὲ στάλη Σανσέλλωρ, Μὴ θορυβεῖς, διότι ὁ «Ἀνίκητος» δὲν ἀνακαλύπτει ἀλλ' Ἱππόλυτο. Κατάλαβες;

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(ΚΒ' — 877)

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' Πρωτοτύπου Διαγωνισμοῦ.

Στὴν ἁπλουστάτην ἐρώτησίν μας κάμμία ἀπὸ τὰς 30 ἀπαντήσεις ποὺ λάβαμε δὲν μπόρεσε ν' ἀντεπεξέλθῃ ἐκτὸς τοῦ «Πανταχοῦ Παρὼν» καὶ Ματωμένης Δόξας, οὓς ἀπαινοῦμεν. Εὐχαριστοῦμεν ὅλους γιὰ τὴν προθυμία ποὺ δείξαν νὰ μὲ ὑποστηρίξουν. Ὅποιος ἔχει ἀπορίαν ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.

Ἀπέργη, Ματωμένο Δαφνόκλαδο, Δαυίδ, Ἀφελῆ Γυμνασιόπαι, Βαφτιάδη, Ματωμένη Δόξα, στέλλομεν κρίσεις στὴν ἀπάντησίν σας.

Ὁ ἀρχηγός: ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Οἱ σύν-ὀφφοι: ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ, ΕΛΛΑΣ Τ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

(ΚΒ' — 878)

Φὸν Κολοκύθα, δὲν πάει νὰ κάνῃς φρουφρουλίθες στὴ θάλασσα γιὰ νὰ βγάλῃς ὄνομα. *Ἰαβέρης*

(ΚΒ' — 879)

Ἱππό τε, ἡ μέθοδος τῶν ἀνακαλύψεών σου εἶναι θαυμασία. Μετατρέπεις τὸ ἀγόρι εἰς κορίτσι καὶ ὄνομα βάζεις Κολοκυθόπουλος! Συγχαρητήρια. *Μέγας Ἄγνωστος*

(ΚΒ — 880)

Ἀποστόλου, Μόσχιτε, μὴ σκατίσατε· δὲν τραβᾶτε στὸ φρενοκομεῖο αὐτὸ ποὺ εἶπε ἡ Ρίτα νὰ ἡσυχάσουμε;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 881)

Κίρκη, ξέχασες τί ἔπαθες ἀπ' τὸν Ὀδυσσέα;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 882)

Βενέδικτε, Πηδηχτούλη, τὸ κυνήγι γιὰ τὴν ὥρα πάει θαυμάσια· μεθαύριο ἀπ' τὸ κυνήγι ἔχω τραπέζι· προσκαλῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα· ἂν ἔλθετε καὶ σεῖς, μεγάλη μοῦ τιμή.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 883)

Χάρυβδις, πρόσφερε τὸ μουτράκι σου, μὴ στὸ τσιμπίσῃ ἡ

ΣΚΝΙΠΑ

(ΚΒ' — 884)

ΝΑΣΤΡΑΝΤΙΝ ΧΟΓΖΑ, μὴ φοβῆσαι, δὲν ἔχει φόβο νὰ σπάσῃ.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 885)

ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ: ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ=Βίων Παπαμιχάλης. Δὲν φταῖς ἐσύ, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ σοῦ ἔκαμαν τὴν τιμὴ νὰ σὲ κάμουν ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑ.—ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ — 886)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, σὲς στέλνω μίαν δέσμην σκόρδα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς βασκάνουν διὰ τὶς σπουδαῖες ἀνακαλύψεις σας· χά, χά, χά...

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 887)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, τὰ Μ. Μυστικά Σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστῶ θερμότατα

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 888)

Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα, ἀνταλλάσσομε. Μ Μ; Στεῖλτε πρώτη. Ἀπαντήσω ἀμέσως. *Ἀγριόπαπια*

(ΚΒ' — 889)

Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, τί νέα ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο; Γιὰ τὴν ἐπιθυμία σας φροντίζω.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

(ΚΒ' — 890)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΤΕΡΩΝ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Προκηρύσσω διαγων. Μ. Μυστικῶν. Τὸ καλύτερο τετράδιο θὰ βραβευθῇ μὲ 20 καλλιτεχνικὰ καρτ ποστάλ. Θὰ ἀπαντήσω μὲ Μ. Μ. σειρὰς 10 πρώτους ἀποστείλαντας. *Λύσις*: Planodion, Kiretshanéli, pour Leupat compte. Προθεσμία δίμηνος.

ΛΕΥΤΕΡΩΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(ΚΒ' — 891)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, δεχθῆτε ἕνα χαιρετισμὸ ἀπὸ τὸν

ΑΜΛΕΤ

(ΚΒ' — 892)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοποῦλες, προσέχετε μὴν ἀνηγῆτε στή... *Θαλασσοταραχή*

(ΚΒ' — 893)

Ἀροκάρια=Ἐρ. Καρπέτη, περιμένω τὸ βραβεῖο! Βεατρίκη, γιατὶ δὲν ἔβαλες στὴ συνταγὴ καὶ τὸ Χιώτικο Τριαντάφυλλο; *Φράουλα*

(ΚΒ' — 894)

Βέσθερε, ἀνταλλάσσουμε Μ.Μ; Ρίτα, ἀκόμη περιμένω τὸ δικό σου τετράδιο· τὸ δικό μου τὸ ἔλαβες ἔ; *Καρλόττα*

(ΚΒ' — 895)

Σηρεύελ, καὶ Σόρη Λεζινέβ, δὲν ἐπερίμενα νὰ εἶσθε τόσον ἀκατάδεκτοι. *Διαπλασόπουλα*, γομίζω ὅτι δὲν πέφτω ἔξω. *Ἰαβέρης*

(ΚΒ' — 896)

ΣΥΜΜΟΡΑ «ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»

Σύλλογε «Ἑλληνόπαις», συμμαχίαν δεχόμεθα· γράφομεν ταχέως.—Μυστηριώδη Ἀπόκρυφοτή, τὸ καλύτερο μέσο γιὰ τὴ μυωπία σας; ἕνα ζευγάρι ματογυάλια.—Ἰουλιανέ, μὲ τί μέσα θὰ μὲς πολεμήσετε, παρακαλοῦμεν;— Ἀρχηγὸς ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ

(ΚΒ — 897)

Σόρα Πμουκώ, Σιαδὶ τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλληλογραφοῦμεν; εἰμεθα τῶν ἰδίων φρονημάτων. *Σουφραζέττα τῆς Αἰγύπτου*

(ΚΒ' — 898)

ΖΗΤΩ! ΖΗΤΩ! Η «ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ» ΜΑΣ! ΖΗΤΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΑΙ. Αὐτὴ θὰ θριαμβεύσῃ! *Ζήτωσω*!

ΕΠΤΑΠΥΛΟΣ ΘΗΒΑΙ

(ΚΒ' — 899)

Κική, ἐὰν δὲν μ' εὕρῃς σ' ἕνα μῆνα θὰ σὲ ξεσκεπάσω. *Κισσὸς*

(ΚΒ' — 900)

Σεσκέπασμα: Ἁρμονία = Μ. Πολυζωΐδης. Γρυνιάρης=Κ. Πολυζωΐδης. Ὄνειρον τῆς Κύπρου=Κ. Τύμβιος. *Κισσὸς*

(ΚΒ' — 901)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ» Ἀλλαγὴ διευθύνσεως. Γράφετε: *Στυλ. Περδικομιχάνη*, *Ἡράκλειον*. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Καταστατικὸν δωρεάν.

(ΚΒ' — 902)

Πανελλήνιος Πόθος μπά; Τζώρτζογλου. Δόξης Στέφανος τί; Παπαμιχάλης. Πῶ! πῶ!

ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' — 903)

Ἀνθρωπόμ. Γορρίλας, Ἕλλην=Ἰ. Βλαβιανός. Ἐπαναστάτης=Ἀλ. Ἀνδρικίδης. Ξεπεσμ. Λόρδος=Γ. Πουλάκος. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα=Τζένη Πουλάκου. *Μπέης*

(ΚΒ' — 904)

Δηλῶνω εἰς ἐκεῖνον ποὺ ἔστειλε ἐπιστολὴν ὅτι ἐχάθη πρὶν ἀνοιχθῆ. Παρακαλῶ, γράψατε πάλιν· εὐχαριστῶ. Λύσις: Ὑπερηφανο Ἔλατο, Εὐτυχίας 1, Ἀθῆνας,

(ΚΒ' — 905)

Χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες τῆς Διαπλάσεως.—Ὁ πρωτοφανὴς *Μυστηριώδης Ἱππεὺς*

(ΚΒ' — 906)

Διαπλασόπουλα, Σπαρτιατόπουλα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέσῳ Διαπλ.; Στεῖλατε. Τρελλὸ Σπαρτιατάκι

(ΚΒ' — 907)

ΡΙΤΑ, ἔλαβα, εὐχαριστῶ χαρά μου ἀπερίγραπτος.

ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(ΚΒ' — 908)

ΡΟΔΟ, ἀναμένω κατασατικόν. ΑΣΣΑΡΑΤ, ἔλαβα· εὐχαριστῶ.

ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(ΚΒ — 909)

Βεατρίκη, Ἐπαναστάτη, Μικρὰ Κωστόπουλο, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Ναύτη τοῦ Αἰγαίου, ἔστειλα. *Τσάρος*

(ΚΒ' — 910)

Ἰουλιανέ, εἶμαι πρόθυμος νὰ ἱδρύσουμε σύλλογο ἐναντίον τῆς «Μαύρης Μάσκας». *Ἐξαφανιζόμενον Ἴχνος*

(ΚΒ' — 911)

Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς, ἀλληλογραφοῦμε; Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ μέσῳ Διαπλάσεως.— Ἠλιόβας

(ΚΒ' — 912)

Εἰσερχομένη στὸ Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους τοὺς Φιλελευθέρους καὶ Δημοκράτας. *Φιλελευθέρα Ἑλληνίς*

(ΚΒ' — 913)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ· ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Α' Βραβεῖο: *Καλαμαριανὸ Λουλούδι*, (Ἰσότιμος: *Θάνος Ἄλκης*). Β' Βραβεῖο: *Βεατρίκη*, (Ἰσότιμοι: *Τριανταφυλλένια*, *Ἀφελῆς Γυμνασιόπαις*, *Ἄλκης*). Ἐπαινος: Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Βασιλεύς Ἀθάμας. Περιμένουμε διευθύνσεις. Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

(ΚΒ' — 914)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΑΡΑΤΟΥ» Προκηρύσσω διαγωνισμὸ ἀγράφων καλλιτεχνικῶν κάρτ ποστάλ. Βραβεῖα: Α') Βιβλία δρ. 20. Β') Βιβλία δρ. 10. Προθεσμία δίμηνος. Λύσις: Θεμ. Κοββατζῆν, Κιάτον. *Ἄρατος*

(ΚΒ' — 915)

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστάλ· δηλ. ἕνας Ἀθηναῖος θὰ μοῦ στέλλῃ τοπία Ἀθηνῶν, ἕνας Πατρινός, Πατρῶν κτλ· ἐγὼ δὲ θὰ ἀπαντῶ διὰ τοπίων Μυτιλήνης, θὰ φέρουν δὲ αἱ κάρται μόνον ὄνομα καὶ διεύθυνσιν. Στείλατε: Γεώργιον Κανάρην, ρ. τ. Μυτιλήνην. — *Κόδριγκτων*

(ΚΒ' — 916)

ΑΠΟΤΕΛΕΣ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Μ. Μ. «ΜΑΥΡΟΥ ΓΑΤΟΥ» Α' Βραβεῖον: *Ἀφελῆς Γυμνασιόπαις*. Β') *Μεγάλη Ἑλλάς*. Γ') *Δόξα Ματωμένη*. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. Ἀποστείλατε ξδιευθύνσεις. — ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΠΗΡΑΣ

(ΚΒ' — 917)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. ΑΡΜΩΔΙΟΣ

(ΚΒ' — 918)

Σεσκέπασμα: Ἰνές = Ἑλένη Κομβοπούλου, Σπανιόλα = Τασία Καρρέρ, Δακρυσταλαχτη = Τούλα Παπαχρονοπούλου. Νιάου! νιάου! *Παρδαλὸς Γάτος*

(ΚΒ' — 919)

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ καὶ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΞΑΝΘΗ (;) ἀνταλλάσσουν Μ. Μυστ. μὲ ἀπαντας. Βεατρίκη, ἄουα!!!

(ΚΒ' — 920)

Ἐλευθερία, εἴμεθα ὁμόφρονες καὶ συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην σου· ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ.; ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΒ' — 921)

Ἀναλαμβάνω ἀντιπροσωπείαν οἱουδήποτε Συλλόγου. Γράψατε: *Ἀνδ. Βουγιούκαν*, *Καλάμας*.

Ἐκδοσις ΔΙΔΠΛΑΣΟΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ